

Investeren in kinderen

verliezen. De man blijft in het veld staan schreeuwen tegen zijn pupillen. Wat te doen? Niks meer zeggen? Dat is geen oplossing.

Gelukkig krijg ik een helder idee. Ik stap naar voren en ga ook vijf tot zes meter in het veld staan. Wat hij mag, mag ik ook.

'Hé scheids,' informeer ik, 'is wel goed hè, dat we hier staan?' Ik wijs op de coach en op mijzelf. De scheidsrechter kijkt nauwelijks en geeft geen antwoord, hij is druk met het spel.

De grensrechter is nu pisinjdig. Briesend sjokt hij langs de lijn en hij bedreigt me.

'Moet jij soms een vlag in je nek?' sist hij kwaadaardig. Negeren is de beste remedie en ik blijf staan.

'Kom maar op!' denk ik stoer en voel me gesteund door de medeouders die zich er nu ook mee bemoeien. Dan kiest de coach eieren voor zijn geld. Hij stapt buiten het veld en ik volg.

Later in de kantine ontmoet ik hem weer, maar hij wil me niet zien. Een discussie is ook niet nodig.

De klap in de nek is voor hem, want wij wonnen met 4 tegen 1.

W ordt de kinderbijslag verhoogd of moeten we dat geld in de kinderopvang stoppen? Is de arbeidsplicht voor alleenstaande vrouwen met kinderen tot vijf jaar rechtvaardig?

Kinderen staan weer volop in het nieuws. En dan vooral de kosten van de kinderen. Want het gaat gewoon om geld. Politici en deskundigen willen van alles, maar het mag vooral niets kosten. Op alle fronten wordt bezuinigd, terwijl we juist zouden moeten investeren in de jeugd. Ouders zijn het kind van de rekening. Opvoeden kost namelijk heel veel.

Kinderen kosten hun ouders vooral veel energie. Direct vanaf het moment dat een jonge wereldburger zich meldt, gaat de wereld op zijn kop. Je hebt geen eigen leven meer. Terwijl moeder door de bijna wegbezuinigde 0,02 fte kraamhulp ('Ben om twee uur weg, hoor!') vertroeteld wordt, race je als vader radeloos door stad en land. Op weg naar de aangifte en daarna onderweg naar de instanties en de winkels voor bedsteunen, kruiken, luiers en maandverband.

Alles staat in het teken van de zes voedingen en de drie R's. Rust, Regelmaat en Reinheid. Voor de baby. Niet voor jou. Ze kosten je je nachtrust. Maar eenmaal met het slapende hummelkje in je armen, vergeet je al de slapeloze nachten en andere ongemakken. Je bent apetrots en je voelt je gelukkig met j'ouw kindje.

Naast energie kosten kinderen geld. De maatschappij ziet kinderen als bezit van hun ouders. Als hobby. En een beetje hobby mag best geld kosten. Na een avondje rekenen weet ik: heel veel geld.